

var ophævet. Vi har ment det rigtigt at drage dette frem her, for at man kunde faa Uoverensstemmelsen ophævet. Men vi har været opmærksom paa den formelle Mangel, der findes i Affattelsen af vort Ændringsforslag, og saafremt dette bliver vedtaget, vil vi derfor forbeholde os efter Forhandling med vore Kolleger at stille et Ændringsforslag til tredje Behandling, hvorved der tilvejebringes den fornødne Overensstemmelse. Eventuelt er vi villige til, hvis den højtærede Ministers Udtalelser skulde give Anledning dertil, helt at lade § 4 gaa ud; hvis man nemlig fra alle Sider gaar ud fra, at § 7 omfatter alle Lejligheder, er det vistnok overflødig at sige det.

Jeg kommer saa til § 6, som sigter til at ændre § 9, 4de Linie, i den gældende Lov. Det vil erindres, at Forholdet efter den gældende Lov er dette, at naar Spørgsmaalet om Lejeforhøjelse har været rejst, og det ikke er lykkedes at føre Lejeforhøjelsen igennem, kan Lejeren ikke uden Nævnets Samtykke opsiges til Fraflytning tidligere end til den første Flyttedag, der falder mindst 6 Maaneder efter Sagens Indankning for Nævnet. Saavel fra Frederiksberg som fra København er der gjort opmærksom paa, at denne Frist har vist sig at være for kort. Ejeren nærer nemlig ikke nogen Betænelighed ved at give Opsigelse med et saadant Varsel under de nuværende overordentlige Omstændigheder — i alt Fald nærer han kun underordnet Betænelighed derved, fordi han kan anse det for nogenlunde sikkert, at han ogsaa til den Flyttedag, som falder om 6 Maaneder, vil kunne udleje uden Vanskelighed, med andre Ord, han anser det for givet, at Forholdene forbliver uforandrede indenfor dette Tidsrum. Ganske det samme gælder Lejeren; han vil sandsynligvis gaa ud fra, at ved den Flyttedag, der falder 6 Maaneder senere, vil han faa lige saa vanskeligt som nu med Hensyn til Leje af Lejlighed, og han vil altsaa føle sig under samme Tryk til den Tid. Man har derfor baade fra Frederiksbergs og Københavns Side i høj Grad ønsket, at denne Frist maatte blive forlænget. Den frederiksbergske Indstilling gaar direkte ud derpaa, den københavnske gaar lidt videre, som jeg senere skal komme tilbage til, men det er klart, at det er et Hovedpunkt i den københavnske Indstilling. Man fremhæver, at kan man ikke komme videre, er det i alt Fald noget, man meget vil ønske, at Fristen forlænges. Vi foreslaar nu, at man i Stedet for Bestemmelsen om, at Fraflytning og Opsigelse ikke skal kunne ske tidligere end til den Flyttedag, der

falder mindst 6 Maaneder efter Sagens Indankning for Retten, skal indsætte „den ordinære April eller Oktober Flyttedag, der falder mindst et Aar efter“, med andre Ord, vi foreslaar at forlænge Fristen fra mindst 6 til mindst 12 Maaneder; men vi indrømmer, at det naturligvis er et rent Skøn, om man vil nøjes med en saadan Forlængelse eller vil gaa endnu videre. Det beror nemlig paa, om man tør gaa ud fra, at Ejeren, naar der skal opsiges med mindst 1 Aars Varsel, vil være betænkelig ved at sige op, fordi han ikke kan vide, hvorledes Forholdene til den Tid vil forme sig, og om man vil mene, at Lejeren ikke vil bøje sig for det Tryk, der kan ligge i en saadan Opsigelse, fordi han mener, at Forholdene til den Tid vil have forandret sig væsentligt. Men det er jo muligt, at Forholdene ikke vil være saa forandrede. Det er muligt, at hvis man sætter en saadan Forlængelse af Fristen ind i Loven, vil det vise sig, at Ejeren fremdeles vil mene, at ogsaa efter 1 Aars Forløb vil Forholdene stille sig ligesom nu, og at Lejeren i alt Fald meget stærkt frygter, at dette vil være Tilfældet. Hvis der derfor fra nogen Side skulde være nogen Betænelighed, kunde vi fra vor Side meget godt gaa til at forlænge denne Frist til 1½ eller 2 Aar — ja vi skulde fra vor Side ikke have noget imod, hvis man skulde kunne blive enig derom med vore Kolleger fra den anden Side, at hele denne Frist blev strøget, saaledes at Lejeren overhovedet ikke kunde opsiges indenfor den Tid, Loven varer — den er jo i alt Fald midlertidig —, og man kan vel gaa ud fra, at naar Forholdene forandrer sig, saa vil denne Lov falde bort. Det er altsaa ikke for os essentielt, hvad der her fastslaas; vi anerkender, at det beror paa et Skøn, som kan være forskelligt, og vi fra vor Side er meget villige til at ville forhandle paa dette Punkt. Naar der yderligere i Stedet for, at der tidligere blot har staaet „første Flyttedag“, nu nævnes „den første ordinære April eller Oktober Flyttedag“, er dette kun en redaktionel Ændring til Tydeliggørelse og ganske i Overensstemmelse med den Redaktionsændring, som er foreslaaet af det ærede Flertal. Altsaa ogsaa med Hensyn til § 6 er vi i Overensstemmelse med Frederiksberg, og det, som vi hævder, er netop noget af det, man lægger særlig Vægt paa ogsaa fra Københavns Side.

Saa kommer vi til § 7. Deri bestemmes, at Loven skal have tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Opsigelser,